

„Csak úgy árad belőle a fény, a báj,
a luxus, a romantika...”

Sunday Mirror

A I meghívó

Lucy Foley



A ravaszul romantikus, intelligens szerelmi történet
szálai a mesés olasz Riviérán bonyolódnak egymásba:
karizmatikus sztárok keverednek a római arisztokrata
elittel, s miközben egy furán induló love storyba
csöppen az ifjú angol újságíró, veszélyes titkokra jön rá.

RÓMA - 1953

Hal, a pénztelen, jóképű fiatalember, aki utazási magazinokba ír a háború utáni stagnálás idején, saját múltja elől menekül el az Örök Városba. Amikor útjaik keresztezik egymást a rejtélyes és szépséges Stellával, a férfi egyben a turisták elől elzárt kastélyok fényűző világába is beléphet... legalábbis egy pillanatra. Bár a fiatalok más-más világból jönnek, de Hal nem tud ellenállni a vonzásnak, amely akkor teljesedik ki igazán, amikor útban egy filmbemutatóra sztárok és arisztokraták gyűlnek össze a csodás és külön olasz grófnő luxusjachtján.

Az olvasó, aki az írónő jóvoltából most bepillanthat egy kevesek által ismert világba, nem tud ellenállni a történet sodrának, amelynek végén mindenkiről és minden féltve őrzött titokról lehull a lepel...





Lucy Foley egyetemi tanulmányai után hosszú évekig könyvszerkesztőként dolgozott. Ekkor írta első regényét. Ma már regényírásból él, és sokat utazik, hogy kutassa következő műve helyszínét. Londonban él, és amikor éppen nem ír, képeket fest.



Tudjon meg többet a könyvről:

www.facebook.com/LucyFoleyAuthor

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Az atmoszféra balzsamosan mediterrán, és érzelmileg beszippantja az olvasókat. Csodálatos románc, ami mélyebbre hatol, mint a csillogó tengerpart látványa vagy a cannes-i filmfesztivál nyüzsgése. Abba a sötét barlangba is elvisz, ahol még fájnak a háborús sebek, és titkok kavarnak a vízfelszín alatt.”

Publishers Weekly

„Lucy Foley hatásosan drámai történetet formál vágyból, bűntudatból és nyomasztó titkokból. A gazdag, csillogó környezetben mozgó figurák sebezhetően emberek – ez teszi a regényt keserédesen szép utazássá a veszteségből a megváltásba.”

Sunday Times Style

„A szerzőnő gazdag fantáziával vetíti elénk a ragyogó világ minden színét és fonákját. Csak úgy árad belőle a fény, a báj, a luxus, a romantika...”

Sunday Mirror

„Ne hagyd ki ezt a titokkal, szerelemmel és megszállottsággal teli könyvet! Briliánsan keverednek a varázslatos helyszínek és az elragadó figurák.”

People

„Úgy tűnik, a fiatal újságíró és a gazdag úrinő, Stella sohasem fog újra találkozni, és mégis: amikor Cannes felé egy jachton ismét összefutnak, a csábítás ereje a józan észet is legyőzi...”

Cosmopolitan



Lucy Foley

A meghívó

— részlet —

1.

Róma, 1951 novembere

A Város ilyenkor a legvonzóbb. A nyári-kora őszi vendég-hordák eltűnnek, a levegő újfajta frissességgel telik meg, és a fénynek csak ilyenkor van ez a különös, sápadt-arany ragyogása... Már hetek óta ilyen az idő; egy csöpp eső sem esett.

Az évnek ebben a szakában az ifjú Hal azt sem bánja, hogy olyan szegény, mint a templom egere. Ilyen helyen lakni, mint Róma, már önmagában luxus. Elvégre önellátó: van állása, senkit sem kell eltartania, és van tető a feje felett. Mindössze egy apró szoba a Trastevere piaca alatt az, amit az otthonának hívhat, de ez éppen elég. Egészen más, mint otthon, Angliában... Itt mintha egy másik bolygón élne, de neki éppen így jó.

Már öt éve él itt. Apja (Hal pontosan tudja) azt gondolja, hogy a fia fölöslegesen tölti itt az idejét, és ha már erre a haszontalan dologra, az újságírásra adta a fejét, akkor csinálhatná ezt Angliában is, egy rendes, tekintélyes lapnál. Ehelyett naivan lelkes idegenként összeviszza irkál mindenfélét egy jelentéktelen helyi lapnak. Hal anyja jóval megértőbb, talán mert neki Róma a szülővárosa. Hal tőle

tanulta az olaszt, amikor az anyja sok mesét saját anyanyelvén – a világ legszebb nyelvén – olvasott fel a fiának. És ez a fiú most itt él, és annyit használja az olaszt, hogy szinte már az anyanyelvének érzi. Az angol nyelv, ahogy Hal régi élete is, mintha a messzeség ködébe veszne, és egyre jobban távolodna tőle.

Mikor megérkezik a megbeszélt helyre, Fede már ott várja. A barátja nyilvánvalóan már legalább a második eszpresszóját fogyasztja. – Hal! – vigyorog Federico. – Imádom ezt a helyet. Már értem, miért jársz ide. Mennyi gyönyörű nő...! – A sarokban ülők felé int a fejével. A lányok egyike sem lehet több tizennyolcnál, de láthatóan filmsztáros külsőre törekedtek: rúzzsal pirosított arcok, szaténöves, karcsú derekak... Nyilván nagy mozirajongók. Az egyik olyan kimért lassúsággal fújja a cigarettafüstöt a válla fölé, hogy nyilvánvaló: filmből leste a mozdulatot. A mellette ülő barátnője a zsebtükrébe tekintve éppen a száját rúzsozza nagy buzgalommal vérpirosra. Hal szerint ezek a lányok a gazdasági fellendülés haszonélvezői, akik az új filmekben és a fényes borítójú magazinok címlapjain feltűnő színésznők és modellek nyomdokaiban próbálnak járni. Olyanok, mintha új fajt alkotnának, és nem is lennének semmiféle rokonságban azokkal a feketeruhás asszonyokkal, akik a Trastevere mentén teregetik a ruhát, vagy a templomba ballagnak, ahogy évszázadok óta teszik az itt élő nők. Ez Róma, sőt, egész Itália: a modern és az időtlenül örök dolgok állandó, nyugtalanító, de látványos együttélése.

– Ezek nem nők! – torkolja le Hal Fedét, miközben a hirtelen felvihogó triót szemléli. – Csak iskolás csitrik, akik megjátsszák magukat.

– A legfinomabbak – csettint Fede. – Zsengék és szafotosak, mint a borjúhús. Figyeld csak, az egyik veled szemezne!

Hal odapillant, és lám, Fedének igaza van, az egyik lányka merőn bámul rá. Még ez a nézés is maga a modernitás a szégyentelen merészségével... A lány gyönyörű, már-mint azon a módon, ahogy a friss, fiatal, romlatlan dolgok szépek. Hal ennyit kétségtelenül meg tud állapítani, de ez csak egy szimpla tény. Érzések nem kísérik. Mostanában így van minden őt körbevevő szépséggel... Elkapja a pillantását. – Jaj, Fede! – fordul a barátjához tettett rosszalással. – Milyen gonosz vagy. Nem is tudom, miért veszlek komolyan...

Fede felvonja a szemöldökét. – Mert én is komolyan veszlek, nem? Kisegítjük egymást.

Halnek megérkezik a kávéja, nyomban fel is hörpinti. – Nos, ha így van, mi jóval szolgálhatsz most nekem?

Fede mentegetőzve magasba emeli mindkét kezét. – Most semmivel, barátom. Kitört az uborkaszazon.

Hal a legérdekesebb és legnagyobb volumenű interjút Fedének köszönheti, aki a Város feltörekvő kultúrintézetében dolgozik.

– Ó, értem. – Hal nehezen tudja palástolni csalódottságát. Az interjúk frontján mostanában nem jár szerencsével, pedig főszerkesztője a *Tiberius* című lapnál világosan megmondta, hogy még egy lelkendező cikkecske arról, milyen remek egy külföldinek Rómában, és repül az állásából. Azt pedig nem engedheti meg magának.

– Azért akad valami... – szólal meg Fede elgondolkodva. – Lesz egy parti...

– Egy parti?

– Igen. A grófnő adja a gazdag barátainak. Úgy hallom, egy filmre próbálja összeszedni a pénzes támogatókat. Van meghívóm, de nem tudok elmenni. A jövő hónapban lesz, és akkor már Pugliában kell lennem, karácsonyra. – Oldalvást sandít Halre. – Persze, csak ha nem mész te is haza

karácsonyra... – Egy este, amikor túl sokat ittak, Hal elkövette azt a hibát, hogy mesélt Fedének Suze-ról meg az eljegyzésükről. Azóta Fede olthatatlan kíváncsiságot érez Hal korábbi angliai élete iránt.

– Nem – jelenti ki Hal. – Itt maradok. – Hal jól tudja, hogy különösen az anyjának okoz ezzel csalódást, de úgy érzi, nem lenne ereje válaszolgatni csupa aggodalom kérdéseire, sem az apjával szembesülni, aki mindig arra célozgat, hogy ideje volna már kezdenie magával valamit.

– Hát akkor jó. Gondoltam, talán elmész helyettem.

Nem is lenne rossz, gondolja Hal. – És hogy jutok be?

– Ó, hát egyszerű – válaszol Fede lassan, mint aki gyengeelméjűhöz beszél. – Úgy teszel, mintha te lennél én. Anyyira nem vagyunk mások...

Hal nem vesződik azzal, hogy nyilvánvaló dolgokat kezdjen magyarázni: Fede egy arasszal alacsonyabb nála, törött orra ferde, és barna a szeme, míg Halé kék. Csak egyben hasonlítanak: mindkettejüknek fekete a haja.

Fede kezd belelkésedni saját ötletétől: – És gondolj bele, ott lesz az a sok gazdag nő, aki csak egy kis izgalomra vágyik... – Sokatmondóan Halre kacsint. – Bízz bennem, *amico*, ennél jobb karácsonyi ajándékot nem is kaphatnál tőlem!

Ezzel előhalássza a meghívókártyát a táskájából. Hal elveszi, és megfordítja, hogy lássa a dombornyomásos aranybetűket. Miért is ne menjen? Semmit sem veszthet vele, gondolja.

December

Gyalog indul el, hogy lesétálja a távot az apartmanjától a célig. Szeret gyalogolni: mindig van új látnivaló ebben a városban. Róma mintha folyton növésben és változóban

lenne: a jelen minduntalan felfeslik valahol, és a legfölső réteg alól előző idők, előző életek bukkannak fel. A történelem itt vastagon rétegződik, és olykor csak egy átlátszó hártya választja el egymástól a rétegeket. Ha valahol belelépsz a szövetbe, láthatóvá válik a régi: a római, a középkori, a reneszánsz. Halt lenyűgözi, hogy a jelen, amelyben ő is benne van, mennyire átmeneti... Ahol ilyen súlyosan van jelen a történelem, ott az ember szánalmas kis múltja mit sem számít.

A történelemnek persze van egy nem is olyan régi fejezete, amelyet errefelé nem szokás emlegetni, mert mindenki inkább elfelejtené. A háború általános megaláztatást és egyéni tragédiákat hozott a nyomában járó hétköznapi gondokkal, szegénységgel megspékelve. Az emberek most felejtésre és jólétre vágnak: szép ruhákra, jó ételekre, mindenféle holmikra. Angliában sincs ez másképp. Először volt a nagy ünneplés, a győzelem mámora, a hazatérő hősök üdvözlése. Aztán jött a nagy felejtés...

A megadott cím egy macskaugrásra van a Forum Romanum mögött, amelyet Halnak így meg kell kerülnie. A romváros körvonalait a városi fények hátulról kiemelik, így a kövek ősbibbnek tűnnek, mint napvilágnál. Mintha a történelem előtti időkből származnának...

Aztán Hal megérkezik a céljához, egy vöröstéglás középkori toronyépülethez, amely több emeletnyi magasságban mered az ég felé a jóval alacsonyabb háztetők között. Korábban már feltűnt neki ez az épület, mindig izgatta, vajon mi lehet – talán követség? Valamiféle állami hivatal, netán egy szekta temploma?

Soha fel sem ötlött benne, hogy netán privát rezidencia.

A kapubejáróban fáklyák égnek; fényes autók surrannak át a behajtó boltíve alatt meg-megvillanva, mint a halak, s a vendégek ünnepélyes öltözetben libbennek elő

belőlük. Csokornyakkendők, frakkok feketéllenek; nagyestélyik söpri a kövezetet. Halt mindez készületlenül éri. Öltönye jó minőségű, de már régi, kopottas, itt-ott elvékonyodott szövettel. Kissé lötyög is rajta, köszönhetően a kávéból és egy-egy kósza szendvicsből álló étrendjének. Rendesebb étkezésre már nem futja. Amikor utoljára volt rajta ez az öltöny, sokkal jobban kitöltötte vállban és mellkastájon. Mintha iskolás volna, aki az apja holmijában fészít.

Egész nap, sőt egész héten lógott az eső lába, de az elszürkült ég szárazon borult a város fölé, úgyhogy Halnek eszébe sem jutott, hogy esernyőt vagy esőkabátot hozzon magával. Már csak húsz méter a bejáratig, mikor hirtelen megnyílik az ég, és zuhogni kezd. A haja, az öltönye, de még az inge is csuromvíz lesz pár pillanat alatt. Szegényes külseje most egyenesen szánalmas lehet, gondolja Hal. Mint aki most mászott ki a Tiberisből... Elkáromkodja magát. Egy nő, aki az egyik elegáns autóból száll ki, rémült pillantást vet feléje, aztán besiet a házba.

A bejáráshoz érve Hal magán érzi a kapuőr szúrósan vizslató tekintetét – nyilvánvalóan nincs vele megelégedve. – A vezetéknevét, ha szabadna kérnem...?

– Fiori.

A férfi belenéz a listába, és összevonja a szemöldökét. – És a keresztnéve?

– Federico.

Még fel sem néz a másik a papírból, Hal már tisztában van vele, hogy nem nyert. – Maga nem ő – jelenti ki az őrfölényes élvezettel. – Ismerem azt a fickót, a minisztériumban dolgozik. Nekem az a dolgom, hogy megjegyezzem az arcokat. Maga nem Fiori.

Hal elbizonytalanodik, hogy van-e bármi értelme még vitatkozni ezzel az emberrel, hiszen ismeri Federicót, de

úgy dönt, megér a dolog még egy próbálkozást. – Van meghívóm... – kotorja ki a kártyát a zsebéből.

A férfi azonban máris a fejét rázza. Hal hátralép egyet, és már-már megadóan sarkon fordul, mikor ráébred, hogy mennyire vágyik rá, hogy bemehessen. Nemcsak azért, hogy új ismeretségekre tegyen szert, hanem azért is, hogy bepillanthasson egy nem hétköznapi, számára teljesen ismeretlen világba. Abba, amit eddig csak másodpercekre pillanthatott meg autóüvegen vagy egy jobb étterem ablakán át. Micsoda tapasztalat lenne...! Sötét és hideg szobájának gondolata elkedvetlenítette. Meg a hosszú gyaloglás hazáig ebben az esőben... Tudnia kellett volna előre, hogy Fede ötlete hajítófát sem ér.

El sem kellett volna jönnie, hiszen nem ilyesmit látni jött ide, Rómába. És mégis, lényének egy része, amelyikre nem volt túl büszke, mindig is vonzódott az efféle estélyek világához. Talán a partik emléke miatt, amelyeket az anyja adott Sussexben, amikor a gyepen nyüzsögtek a vendégek, és a közeli kikötő sötét vize varázsosan tükrözte vissza a fényeket. Az, hogy kisfiúként ott lehetett az egész hajcihő kellős közepében, kezében egy pohár hígított punccsal, azt jelentette, hogy átléphetett a maga világából egy új, egy felnőtt univerzumba. Vicces, hogy a fél gyerekkorát azzal töltötte, hogy szeretett volna végre kilépni belőle...

– Mi a gond?

Hal felpillantva egy hölgyet lát az ajtóban, aki – mint egy kosztümös film szereplője – smaragdszín estélyit visel, nyaka körül ezüstös prémmel. Idősebb nő, hetven fölött járhat, az arca csupa ránc. Mégis... a tartása királynői. Haja sötét színe feltehetően művi, de a hatás megtévesztően természetes.

A kapuőr diadalmas arccal, de finom főhajtással fordul a hölgyhöz.

– Contessa... – szólítja meg nagy tisztelettel. – Ez az ember, asszonyom, nem az, akinek mondja magát.

Hal magán érzi a hölgy pillantását, és viszonozza. Hihetetlen szemek: mint az olvadt bronz...! Az idős nő egy darabig némán szemléli Halt.

– Egyszer valaki azt mondta nekem – szólal meg végül –, hogy egy parti csak akkor számít igazán, ha legalább egy érdekes behatolót mutathat fel. – Felvonja a szemöldökét. – Maga be akar ide hatolni?

Hal tépelődik egy kicsit, mit is mondjon. Ez valami beugratás? Most tartsa magát a hazugságához, vagy inkább vallja be az igazat?

– Nos – dönti el a kérdést az asszony hirtelen –, úgy látom, maga elég érdekes, a többi nem számít. Menjünk be, kap egy italt! – Ahogy megfordul, uszályos szőrmestólája félkörben végigsöpri a padozatot.

Hal követi az asszonyt az ívelt lépcsőn, amelyet további fáklyák világítanak be. Elhaladnak jó pár zárt ajtó előtt, amitől Hal úgy érzi magát, mint egy tündérmese hőse, aki re titokzatos megpróbáltatások várnak. Az uszályos stóla, a sok évszázadot megért kőfalak, a fáklya libegő lángjai... Mintha a hétköznapi Róma ott, valahol a messzeségben megszűnt volna. Az emeletről mulatság hangjai szűrődnek le fojtott tompasággal.

A hölgy hátraszól neki a válla fölött: – Maga nem olasz, ugye?

– Nem – feleli Hal. – Nem vagyok az. – Nem akarózik bevallania, hogy félig olasz, mert úgy érzi, minél kevesebbet mond, annál több faggatózást előzhet meg. Az most jól jöhet...

– Akkor még érdekesebb, mint gondoltam. Tudja, miből jöttem rá? Persze nem az olasz kiejtéséből, mert az csaknem tökéletes...

- Nem tudom.
- Az öltönyéről, természetesen. Soha nem tévedek az ilyesmiben. Angol szabás, igaz?
- Igen, így van. – Az apja valóban a szabójánál csináltatta.
- Remek. Szeretem, ha igazam van. Akkor most mesélje el, hogy mi szél hozta ide!
- A barátom kapott egy meghívót, és úgy gondolta, talán volna kedvem eljönni helyette.
- Nem, kedvesem, nem erre vagyok kíváncsi. Hanem arra, hogy miért van Rómában.
- Vagy úgy... Dolgozni jöttem ide.
- Ugyan, ide nem dolgozni szoktak jönni. Mindig van valami ennél több: szerelem, menekülés valami elől, az új élet reménye... Melyik a háromból?

Hal viszonozza az asszony pillantását, olyan hosszan, ameddig csak bírja. Aztán, mikor úgy érzi, a nő a veséjébe lát, elkapja a tekintetét. Ráébred, hogy erre a partira nem jut be másként, csak ha válaszol a kérdésekre. Eszébe jut a thébai mítosz: ha rossz választ adsz a találós kérdésre, elnyel a szfinx.

– Menekülés – feleli. Végül is, így igaz. Pedig már majdnem elhitette saját magával, hogy pusztán egy új, még jobb, még érdekesebb élet lehetősége csábította ide. Valójában inkább a régi életét hagyta hátra. Mindenáron. Anglia tele volt és ma is tele van a múlt kísérteteivel. Az egyik szellem például saját maga háború előtti változatban, a korábbi boldogság állapotában. Aztán ott vannak a többiek, akik nem jöttek haza, mint Morris, a barátja. Persze Róma is tele van a múlt árnyaival – több évszázadra visszamenőleg. Talán sehol nincs ilyen sűrűsége a szellemlényeknek, de hát más helyet nem is hívnak úgy, hogy az Örök Város... A fő azonban az, hogy az itteni kísértetekhez nincs semmi személyes köze.

A nő lassan bólint, Hal pedig azon töpreng, hogy ezzel vajon megszolgálta-e a belépés jogát. Lám, nem – a kikérdezésnek még nincs vége...

– És mit csinál nálunk?

– Újságíró vagyok. – Ahogy kimondja, megbánja. Inkább hazudott volna valamit. Az ilyen körökhöz tartozók általában kényesek a privát szférájukra. Az idős hölgyet azonban láthatólag nem zavarja ez a tény.

– És hogy hívják?

– Hal Jacobs, de nem hinném, hogy ez önnek mondana bármit is...

A nő azonban összehúzott szemmel, töprengve méregeti Halt, aztán diadalmasan felkiált: – Kritikák! Filmkritikák!

De hát azt a rovatot a kutya sem olvassa, fut át Hal agyán. Legalábbis a főszerkesztő szerint...

– Nos, valóban írtam filmkritikákat, pár évvel ezelőtt.

– Nagyon jók voltak – szögezi le a nő. – Pontosak, lényeglátóak.

– Köszönöm – hebegi Hal meglepetten.

– Volt egy köztük, ami Giacomo Gaspari filmjéről szólt, az *Elégiáról*. Mondtam is magamnak akkoriban, hogy az olasz kritikusok egyike sem érti a mondanivalóját, hogy mi a csudának kell felhánytorgatni a háborút, azokat a szégyenteljes időket. És egyszer csak jön egy angol – maga –, aki tökéletesen érti a filmet. És olyan jól írta meg...

Elégia... Hal nagyon jól emlékezett arra a filmre, mint-ha az agyába égtek volna a képkockái.

– Miután elolvastam, amit írt – folytatja a nő –, az jutott eszembe, hogy mindent el akarok olvasni, amit ez a filmkritikus ír, mert ő látja, amit más nem. De aztán nem volt több kritika!

Hal megvonja a vállát. – A szerkesztőm úgy gondolta, hogy a stílusom... túl fennkölt, nem elég érthető a lap

olvasói számára. – Meg is szűnt a rovat, lett helyette egy lelki szemetesláda típusú dolog, valami *Gina mama válaszol...* A római háziasszonyok kérdéseit („Hogy legyen fehérebb a ruha?”) vagy magányos urak kopaszodási aggályait kezelte „Gina”. Meg aggódó fiatal lányoknak válaszolt, akik dolgozni jöttek volna, de a szüleik azt mondták, hogy Róma egy bűnös város...

A grófnő rosszállóan csóválja a fejét. – De hát miért ír abba a kis hogyishívjákba...

– A *Tiberius*ba?

– Igen. Magának egy országos lapba kéne írnia!

Szép is lenne olyan világban élni, gondolja Hal, ahol a dolgok ilyen egyszerűen zajlanak... Mintha csak úgy besétálhatna egy tekintélyes szerkesztőségbe, hogy itt vagyok, ragyogok! Volt már pár helyen állásinterjún, de aztán egyikből sem lett semmi. Ez a mostani állása legalább arra jó, hogy – éppen csak – kifizesse a rezsijét, és egyen valamit.

– Azért dolgozom nekik, mert ők adtak munkát.

– Vajon tudják, milyen jól jártak magával? – néz töprengve a nő Halre. – Majd ha meglesz a filmem, akkor írhat róla kritikát, persze csak jót, haha!

Hal már emlékezett rá, hogy Fede említett valami filmtervet a partival kapcsolatban. – Mikor lesz kész ez a film?

– Majd azután, ha összeszedtem rá a pénzt. Ezért rendeztem ezt a partit, hogy ők is kíváncsiak legyenek a filmemre.

– Ó, vagy úgy...

– Be kell vetnem minden csáberőmet – mosolyodik el a grófnő hirtelen. – Mit gondol, menni fog?

– Igen, hogye! – vágja rá Hal, és őszintén így is gondolja. Mert a grófnőnek van valami különös kisugárzása, amely elhomályosít bármely közhelyes ifjonti bájat és szépséget.

Az asszony felnevet. – Ó, most már nagy örömökre szolgál, hogy eljött a partimra, Hal Jacobs! – Gyűrűkkel ékesített kezével int: – Na, jöjjön!

Éppen felérnek az ívelt lépcső tetejére, az utolsó ajtóhoz, amely tárva-nyitva áll. Hal megpillantja a kavargó-csillogó tömeget, s az az érzése támad, hogy hihetetlen szép emberek közé keveredett. Aztán, ahogy jobban szemügyre veszi a részleteket, miközben beszívja a drága dohánytól, bortól és parfümtől mámorító levegőt, az illúzió fátyla lehull, meglátja a csúfságot is a pompázatos ruhák és ékszerek alkotta csalóka felszín alatt.

Ahogy a grófnő belép a terembe, azonnal megváltozik a hangulat, odafordulnak a tekintetek, egyesek megindulnak a Contessa felé, mintha láthatatlan kötél húzná őket. Az asszony visszanéz Halre.

– Sajnálom, de most egy kicsit le leszek foglalva – mondja.

– Ó, hogyne, foglalkozzék csak az igazi vendégeivel, kérem!

A grófnő mosolyog. – Hal Jacobs, nem fogom elfelejteni a nevét... – És még mielőtt Hal megkérdezhetné, hogy ez mit jelent, kacsint egyet: – Érezze jól magát az estélyemen! – Ahogy félrefordul, vendégei egy szempillantás alatt körbeállják, Hal pedig belevész a tömegbe.

Elindul valamerre a sokaság gyomrában, közben felkap egy pezsgőspoharat a felé nyújtott tálcáról, és az italt kortyolva fúzi bele lépteit a vendégcsereg szövetébe. Mennyiféle náció kavarog itt – ez tűnik fel neki elsőre. Pár évvel ezelőtt még angolként tartozott egy igen csekély létszámú kisebbséghez. A nyaralni indulók csak 35 fontot vihettek magukkal, ezért az angolok inkább otthon maradtak. Most viszont megint beindulni látszik a turisták korábbi áradata – és még nagyobb számban látszanak előtenni Rómát, mint

valaha. Hal eltöpreng, hogy ennek most örüljön-e, vagy sem.

Aztán rájön, hogy a sokféle nemzetiség ellenére mégis mi a közös a sok emberben. Ugyanaz, ami első pillantásra a szépség illúzióját nyújtotta: egy típusba tartoznak.

Megpróbálja elkapni egy-egy mellette elhaladó vendég tekintetét, de minden pillantás elsiklik mellette, mintha valami nálánál fontosabb után kutatna. Néha belép egy-egy beszélgető körbe, és megkockáztat egy-két megjegyzést. Úgy érzi, ha egy pillanatnyi figyelmet kapna, utána már nem lenne gondja. Ám nem kap lehetőséget senkitől. A társaság keresztülnéz rajta. Amikor valakikhez csatlakozni próbál, az egyik finoman elé lép, a másik nem vesz tudomást a megjegyzéséről, vagy az egész kör hirtelen megszűnik, Hal meg ott áll egyedül. Kezdetben nem érti, hogy szándékosan tesz-e, vagy csak így alakul, de aztán párszor kifejezetten érzi, hogy megfagy a levegő körülötte. Egy férfi egyértelműen undokul bámul rá, szinte gyűlölettel. Halt ez annyira megdöbben, hogy önkéntelenül hátralép egyet. Nyilvánvaló, állapítja meg, hogy ez a társaság nem túlságosan befogadó. Kakuktktojásnak kezdi érzi magát. Hal hozzá volt szokva – bár ezt nem vallotta volna be magának sem szívesen, mert arrogáns macsóságnak érezte volna –, hogy a nők meg-megnézik őt maguknak. Ebből a szempontból mindig is szerencséje volt, nem panaszkodhat. Most azonban még egy lopott pillantást sem észlel sehonnan. Itt valami más a nyerő, nem a szimpla jóképűség. Valami olyasmi, ami belőle hiányzik. Aminek a hiányától most olyan, mintha láthatatlan volna.

Amikor megelégteli ezt a megalázó állapotot, a hangzavart és a forró testek közti tülekedést, elindul a terem végében látható nyitott ajtó felé. Iszik még egy pezsgőt, gondolja, elszív egy cigarettát, aztán visszamegy, és még egyszer

megkísérli, hogy elvegyüljön a társaságban. Talán addigra már hat az alkohol is, és könnyebben fog menni a dolog... Nem fog dolgavégezetlenül távozni, az biztos. Csak szuszszannia kell egyet, és minden rendben lesz.

Az ajtón kilépve egy lépcsőn találja magát, amely nem lefelé, hanem felfelé, a torony teteje felé visz. Na, ez érdekes, gondolja, és elindul felfelé. Döbbenetére egy tetőkerten találja magát. Róma a lehengető esti kivilágításban szinte a lábai előtt hever! Ide látszik a Forum Romanum sötét foltja, amelynek a falában az ősi köveket csak pár helyen világítja meg egy-egy utcai lámpa rávetülő fénye. Ott az Altare della Patria – szárnyas lovasainak sziluettje úgy feketélik a csillagos éggel a háttérben, mintha a szobrok papírból lennének kivágva... Kissé odébb domborul a Szent Péter-székesegyház elegáns kupolája... És van még számtalan kupola és felívelő torony, amelyet nem is ismer. A villanyvilágította utcák labirintusában itt-ott hangyaszerűen nyüzsög az élet, másutt meg olyan, mintha mindenki aludna. Hal még sohasem látta ilyennek Rómát.

Egy szédítő pillanatra olyan érzés fogja el, mintha lebegne a város fölött, de aztán visszatér a földre, és szemügyre veszi maga körül is a látványt: bokrok, pálmák... A levegőben eső illata úszik, a nedves, ázott talajé...

Valahonnan vízcsobogás hallatszik – lám, ott egy szökőkút, a közepén egy sápatagon derengő, fehér aktszobor, kezében kancsó, abból tör föl a víz. A közelben egy nagy madár rikoltva lebben föl, és csattogó szárnyakkal eltűnik az éjszakában. Hal utána bámul – vajon mi lehet az? Papagáj, sas? Netán egy fénixmadár? Nem csodálkozna egyiken sem, itt bármi elképzelhető...

Itt, fenn nincs senki rajta kívül, állapítja meg. Nyilván odalent jobbnál jobb lehetőségek várnak a vendégekre az ismerkedés, a társalkodás frontján, amiről senki sem akar

lemaradni. Hal a Trastevere felé pillant. Valahol arrafelé szokott nyugovóra térni minden nap, amióta csak Rómába jött. Egy pillanatig sem sejtette mindezidáig, hogy onnan pár mérföldnyire ilyen csodák vannak.

– Helló...

Hal a hang felé fordul meglepetten, mert mintha a sötétség szólalt volna meg a háta mögött. Egy pillanat múlva veszi csak ki a női sziluettet meg a szőke haj csillanását, és a ruháét. Aztán egy cigaretta vége parázslík fel a félhomályban. Halt elfogja egy fura érzés: a lány egy pillanattal előbb még biztosan nem volt itt. Valahogy testet öltött a levegőből...

– Bocsánat, ha... – A nő előrébb hajol, s Hal most már látja az arcát is az ajtóból kiáradó fényben. Eláll a lélegzete. Valahogy a hangjából már kiérezte, hogy szép lehet, de erre a látványra nem volt felkészülve. És még furább, de ez a szépség hirtelen valami jeges hidegséggel tölti el.

A nő elmozdul a fénykörből, s Hal rögtön újra szeretné látni az arcát. A kiejtése furán idegenes, nem tudja hová tenni. Amerikai, persze, de van benne valami másként idegenszerű is. Talán azért, mert világegyetében ebben a légritka, magaslati közegben mozgott...?

– Hal vagyok – szólal meg, hogy megtörje a csendet.

– Helló, Hal! – mondja a lány, és a sötétből feléje nyújtja karcsú, fehér karját. A finom csuklón gyémánt fénye vilan. – Én meg Stella.

Hal megszorítja a kis kezét, amely meglepően meleg.

A lány egy darabig némán áll, aztán Hal mellé lép, és ő is a korlátnak támaszkodik, ahogy a fiú. Hal most már az illatát is érzi: dohány, parfüm és még valami... Ami talán ő maga...

– Nézze! – szólal meg Stella, és mohón előre hajol, miközben le sem veszi a szemét a város igéző látképéről.

– Maga nem vágyik arra, hogy belemerüljön és ússzon ebben a látképben, mint egy medencében? – Hal arra gondol, hogy éppen úgy is néz ki a lány, mint aki mindjárt leveti magát, hogy könnyű, hófehér pihetollként libegjen alá a toronyból az alant tátongó feketeségbe.

Pár pillanatig némán bámulnak lefelé, s hallgatják az éjszakai város zajait: autóduda, női kacagás, távoli muzsikaszó...

– Jól ismeri a várost? – kérdezi Hal a lányt.

– Voltunk egy körsétán – Colosseum, Sixtus-kápolna, Pantheon...

Halt annyira lefoglalja, ki az a „mi”, hogy szinte fel sem fogja, mit mond Stella, aki már az ujján számolja a letudott látnivalókat: – Szent Péter-székesegyház, a Spanyol lépcső...

– Aha – jegyzi meg Hal. – A szokásos turistaútvonal...

A lány töprengve néz rá: – Maga szerint ez nem jó?

– Nem arról van szó, van itt sok csoda, amit kötelezően meg kell nézni – feleli Hal. – De annál sokkal több ez a város.

– Ilyen jól ismeri?

– Itt élek.

– Szerintem egy csomó mindent sohasem fogok látni itt – jegyzi meg a lány valami különös szomorúsággal, mint aki már előre elkönyvelte magában ezt a veszteséget.

– Igen, valószínűleg így van – válaszolja Hal. – Az én kedvenceimet például sohasem fogja megtalálni egyik úti-könyvben sem.

– Mint például...?

– Hát, például azt, hogy a Forum Romanum éjjel az igazi, amikor nincs ott senki. És ismerek egy bárt, ahol olyan dzsesszt játszanak, hogy annál jobb csak New Orleansben

van. De talán ez magának nem jelent sokat, hiszen amerikai...

– Nem így van – feleli a lány. – Én még, azt hiszem, sohasem hallottam dzsesszt, legalábbis előben nem. És még mi van itt?

– Van egy kert... Teljesen titkos, egy nagy fal rejti. Csak az talál oda, aki tudja, hogy ott van. – Hal hirtelen ráébred, hogy milyen nagyképű, amit mond. Pedig ő egyáltalán nem ilyen.

– És nekem is megmutatná? – vágja rá a lány olyan hirtelen, mint aki halált megvető bátorságot akar tanúsítani.

– Persze, ha szeretné – feleli Hal meglepetten.

– Most?

– Miért is ne?

Hal rögtön érzi, hogy a dolog csöppet sem helyénvaló. Neki most odabent kéne építgetnie a kapcsolatait a nagy és fontos emberekkel. Talán sohasem lesz ilyen alkalma többé az életben. És ebben az egész helyzetben van valami, ami felébreszti a veszélyérzetét. Az utóbbi pár évben nagyon ügyelt az életmódjára, és betartotta a saját maga által felállított szabályokat.

Most udvariasan visszakoznia kéne, csakhoggy úgy érzi, hogy képtelen rá.

– Oké.

– Nagyszerű.

Ez a lány semmit sem tud rólam, jut Hal eszébe, mégis hajlandó eljönni velem, egy idegennel, egy számára idegen város titokzatos éjszakájába.

– Kell szólnia valakinek odabent? – kérdezi Hal, mert eszébe jut, hogy a lány azt mondta: „mi”.

– Nem – feleli a lány. – Egyedül jöttem.

Lemennek a lépcsőn, és belépnek a cigarettafüst meleg ködébe, az egymáshoz préselődő testek közé. A lány

elismerő pillantásokat vált ki minden irányból, férfiakból, nőkből egyaránt.

Az ajtó felé közeledve Hal pillantása találkozik a grófnőével, aki gyorsan Stellára néz, majd homlokráncolva megint Halre, mint aki eltöpreng valamin. Majd visszafordul a beszélgetőtársához.

Odakint, az utcán a lány szőke haja és ruhája úgy dereng a homályban, mintha magához vonzaná az utcalámpák gyér fényét. Stella fél karját az arca elé kapja, amint egy elhaladó kocsi reflektora végigpásztáz rajtuk. Az autót vezető férfi a nyakát nyújtogatva, tágra nyílt, éhes szemmel vizslatná a lányt az ablakán át. Hal csaknem gyűlöletet érez a szemtelen idegen iránt.

A lány várakozóan Hal felé fordul, s a fiút elfogja a félelem, hogy semmi olyasmit nem tud majd mutatni Stellának, ami elég jó lesz neki.

Átsétálnak a Forumon, ahol sötét kőoszlopok állnak őrt. Hal megmutatja, melyik a Szaturnusz templomának romja, amelyből csak az eleje, az oszlopsor maradt meg. Aztán a Basilica Julia következik. Felhívja Stella figyelmét kedvenc részletére (hálásan a holdfénynek), amelyet minden másnál lenyűgözőbbnek tart: a kőbe vésett vonalakat, amelyeket a szabad ég alatti bírósági tárgyalásokat elunó közönség karcolt be táblás társasjátékok közben. A lányt láthatólag érdekli a dolog, de hirtelen megborzong, és fázósan szorosabbra húzza maga körül az estélyi stólat.

– Fázik?

– Nem – pillant a lány Halre. – Nem bánná, ha más-hová mennénk?

– Csöppet sem, de miért? Nem tetszik itt?

– De igen... Vagyis inkább nem. Tetszik, persze, csak olyan csönd van... Valahogy furán érzem magam tőle. – Előkotor egy cigarettát az apró táskájába rejtett kis fémdobozból, és ahogy a rágyújtással küszködik, Hal látja a keze remegését.

– Majd én... – Elveszi a cigarettát a lánytól, és meggyújtja.

– Köszönöm.

– És hová szeretne menni?

– Nem tudom, mindegy. Máshová.

Hal egy általa jól ismert bárba kíséri Stellát, ami szintén titkos helyen van, egy eldugott kis téren. Még e kései órán is zsúfolásig van. Ahogy a lány belép Hal előtt a fészekmelegbe, a vendégek mind felé fordulnak, és a fiú látja az irigy, kéjsóvár vagy elismerő pillantásokat. Ebben a ruhában, ezzel a szőke hajjal akár molesztár is lehetne a nő – bár nem egy Monroe, ezt mindenki láthatja. Ahhoz nem elég kacér, inkább olyan talányos-vonzóan idegen...

Amint leül, az egyik pincér máris udvarias távolságban megáll a lány mellett, hogy azonnal kiszolgálhassa.

– Maga mit kér? – kérdezi a lány Haltól.

– Ó, csak egy sört. De kérem, rendeljen bármit, amihez kedve van. – Ha ő maga csak egy olcsó sört iszik, gondolja Hal, akkor talán futja egy-két drágább dologra Stella számára. Ám a lány meglepő módon kijelenti: – Én is ugyanazt kérem, amit maga.

A sarokban bőgő, szaxofon, trombita felállásban három dzsesszzenész munkálkodik olyan szenvedéllyel, hogy a vendégek a mellkasukban érezhetik a lüktetést. Hal a lányt figyel, amint félíg lehunyt szemmel, félrehajtott fejjel hallgatja a triót.

Amikor megérkezik a két sör, a finoman elegáns Stella látványa, amint gyémántkarkötős kezével megemeli a sört,

és belekortyol, olyan fura, hogy Hal elmosolyodik. A lány ránéz, és visszamosolyog.

– Mi olyan mulatságos?

– Úgy fest, mint akinek sör helyett inkább pezsgőt kéne innia.

– Utálom a pezsgőt – feleli a lány. – Sohasem bírtam megszeretni. – Újra belekortyol a sörébe. – Ez viszont ízlik.

– Nagyszerű. Helyi főzés, én mindig ezt iszom itt. – Hal persze nem teszi hozzá, hogy azért, mert drágábbra nem futja a jövedelméből.

– És mióta él itt, Rómában? Már régebben?

– Igen – válaszolja Hal. – Jó pár éve már.

– És előtte hol élt?

– Londonban.

– Vagy úgy... És miért jött Rómába?

Hogy is mondta a grófnő? *Mindig van valami mögöttes ok – szerelem, menekülés, egy új élet reménye...*

– Írni jöttem ide – böki ki Hal saját magát is meglepve. Ezt még senkinek sem vallotta meg, még Fedének sem. Miért mondja el most egy idegennek? Talán éppen azért, mert idegen...?

– Írni? Mit?

– Hát, regényt, azt hiszem. – Most talán elő kéne rukkolnia, hogy a regényből csak egy bekezdés van meg? Jobb volna kicsit másra terelni a szót. – És maga...? – szólal meg halkán. – Vakációzni jött?

– Igen.

Hal némán várja a folytatást a részletekkel: mennyi időre jött, kivel jött – még nem felejtette el azt a mondatot, amiben elhangzott, hogy: „mi”. Ezt már megtanulta itt az újságírásból: ha egy ideig hallgatsz, a riportalany elkezd feszengeni, vagy elunja magát, és magától beszélni kezd. Stella azonban nem szól többet. Talán ő is gyakorlott játékos

ebben a dologban...? Hal pedig semmi mást nem tud róla, mint a nevét és hogy honnan való. És ez utóbbi sem biztos – ott van a szavaiban az a halvány idegen íz...

– És hol van az „otthon”? – teszi fel a kérdést óvatosan.

– Milyen otthon? – néz rá a lány, mint aki nem érti.

– Hova valósi?

Még furcsább, de a lány erre úgy eltöpreng, mintha a kérdéssel lehetőséget kapott volna a menekülésre. Halnak az az érzése támad, hogy tényleg valahonnan nem e világról való, és ahogy hirtelen felbukkant mellette a villában, úgy fog a következő pillanatban eltűnni a sötétségben. – New Yorkban élek – szólal meg végül Stella.

– És most van először Európában?

– Jaj, dehogya, de én már egy ideje nem... – Hirtelen elharapja a szót, aztán óvatosan így folytatja: – Már egy jó ideje nem voltam itt, Európában.

Talán a háború miatt, gondolja Hal. Amikor vége lett, az amerikaiak még akkor sem tértek vissza egy jó darabig.

Ahogy a lány megint megemeli a söröspoharat, Hal döbbenten észleli, amit eddig még nem: hogy Stella kezéről hiányzik két ujj, de többől: a gyűrűs- és a kisujj. Nyilvánvaló, hogy régebbi a sérülés, seb már nincs, csak egy heg látszik a bőrén. Valamiért meglepő, furcsa és döbbenetes ez a hiány. Hal rájön, miért: mert máskülönben a lány olyan felfoghatatlanul, különlegesen tökéletes. Stella hirtelen lerakja a poharat, és észreveszi Hal pillantását.

– Baleset volt – mondja. – Gyerekkoromban.

– És nagyon fájt?

– Ha hiszi, ha nem – feleli Stella –, nem is emlékszem rá.

Dehogya nem emlékszik, gondolja Hal a lány arcát vizsgálgatva. És nagyon is fájhatott... Most értette meg hirtelen, miért faggatózik, kíváncsiskodik Fede folyton az

ő múltjával kapcsolatosan. A titkolózás elviselhetetlen feszültséget teremt.

Stella a karórájára pillant, és Hal már tudja, mi következik.

– Késő van – mondja a lány.

– Még nem mutattam meg a kertet – szólal meg gyorsan Hal, még mielőtt a lány kijelenthetné, hogy el kéne indulniuk. Fogalma sincs, hogy mit mutatna meg neki a sötét kertben most, de nem is számít. A fontos csak az, hogy Stella ne akarjon még elmenni. Hogy ez a különleges, varázsos este még nem érjen véget. A gondolat, hogy a sötét, üres apartmanba kell nemsokára hazatérnie, hirtelen kellemetlenebb, mint valaha. Szinte félelmetes...

Szerencsére a lány még nem akar elmenni. Egy kis séta után megmutatja neki a régi kőfalban a keskeny ajtót. Fede hívta fel rá a figyelmét. Senki sem tudja, kié ez a kert, vagy ki gondolzza, magyarázza Stellának. És szinte senki sem tud a létezéséről, így igazi zárandokhely.

Mandarin- és narancsfák állnak a kertben – az ágakat súlyosan húzza le az érett gyümölcs –, közöttük pedig szobrok sorakoznak: puttók, arctalan istennők, amelyeket benőtt a lonc. Egyiket-másikat olyannyira, mintha a növények elnyeléssel fenyegetnék. Aztán ott van a falon az igazi látványosság: egy pompázatos freskó, amely gyümölcsfákat ábrázol, mintha csak a kert tükörképe lenne. A kép sötétkék égboltján halványszín pacsirták... Csak néhány részlet vehető ki a holdfényben, de a lány felszisszen boldog meglepetésében. Halnak eszébe jut, hogy napközben is el kell majd hoznia ide Stellát, amikor a színeket is jól látni. A háttér kékje ugyanis különleges – csak régen használták ezt az árnyalatot, a mai festészetből már kiveszett. Fede szerint a freskó eredeti, és a római korból származik. Talán

tényleg ennyire régi? Még ha csak középkori imitáció, akkor is régebbi, mint sok városban a legősibb romok.

Hal a valódi fák felé int. – Akar egy mandarint?

– Igen, köszönöm.

Amikor Hal átnyújtja a gyümölcsöt, az ujjai összeérnek egy pillanatra, és a fiú úgy érzi, kezük körül felforrósodik a levegő, és mintha elmozdulna a lába alatt a talaj. Már régóta nem érzett ilyet... Ezt a különleges fajtáját az izgalomnak. Már-már elhitte, hogy soha nem is fog újra ilyesmit érezni. És lám... Ezzel a lánnyal, aki teljesen idegen, sikerült. Hogy létezik ilyesmi...?

Hal nézi, ahogy a lány egy darabban leszedi a gyümölcs héját. – Nekem ez sohasem sikerül így.

A lány most először mosolyog igazán, teljes szívből.

A gyümölcs húsa hűvös az éjszakai levegőtől, és hihetetlenül édes. Hal ráébred, ahogy nézi a lány mandarint rágcsáló száját, hogy az ajkán szeretné megízlelni a gyümölcs zamatát. A gondolatra megint előnti a forróság. A szájáról a szemébe néz, és látja, hogy a lány őt nézi. Hála istennek, nem tudhatja, mire gondol.

– Most hol vagyunk? – kérdezi Stella. – Teljesen elvesztettem az irányérzékeimet.

– Ez az Aventine-domb, az egyik kedvenc helyem. – Hal nem teszi hozzá: ...mert olyan előkelő és eldugott. – A Forum arra van – mutat Hal a háta mögé. – A folyó mögött, a Trasteverén túl lakom.

– És az milyen hely? – kérdezi Stella.

– Bizonyos részei pompásak – sajnos, én nem ott élek. De mondható, hogy van a helynek... karaktere. Helyenként olyan keskenyek a sikátorok, mintha a falak össze akarnák nyomni az embert. Valójában az az igazi Róma, ahol az igazi emberek élnek. Mármint azok, akik nem engedhetik meg maguknak az Aventine villaluxusát vagy azt,

hogy a Spanyol lépcső táján béreljenek apartmant. – A lány karkötője megint megvillan a félhomályban, és Hal arra gondol, hogy a lány is a szűk felső kaszt exkluzív klubjának tagja.

– Szeretném látni azokat a sikátorokat.

– Tényleg?

A lány bólint.

Ahogy mennek a Trasteverén túlra, Hal figyeli Stella arcát, hogy mit szól a kövezett utcák keskenységéhez, a zsulus házak között feszülő szárítókötelekhez, rajtuk a kiaggatott tiszta ruhákhoz, az árnyéktól árnyékig lopódzó macskákhoz, a nemrég lehullott eső kiömlött tintához hasonlatos pöttyeihez.

– Tetszik. – Nem létezik, hogy komolyan gondolja...!?

– Maga merre lakik?

– Innen nem messze.

– Megmutatja azt is?

Hal azt gondolja, talán félrehallotta. És mégsem... Csak ennyi tud kinyögni: – Biztos benne, hogy látni akarja?

Halnak az a benyomása támad, mintha a lány valami korábban elhatározott dologhoz tartaná magát, és ebből fakad a merészsége. Nem létezik, hogy máskor is csinált volna ilyen... De hát az egész este olyan, mint egy egyszeri és megismételhetetlen bűbáj – egy ilyen estén elveszíti értelmét az a szó, hogy „normális”.

– Nagyon kicsi, ahol lakom – jegyzi meg. Ilyen helyre nem lehet senkit sem felvinni, lényegében egy szükségglakás. – Talán elmehetnénk valahová máshová... – Hal agya lázasan kattog: egy hotelbe? Persze nem abba, ahol a lány lakik, hanem egy félreeső, névtelen kis helyre...

– Nem – feleli a lány. – Vigyen oda, ahol lakik!

Halt megint elfogja a kétely, hogy jó lesz-e így. Ez a lány olyan... törekeny. A magabiztos modor mögül Hal kiérzi

a sebezhetőséget. Talán az volna a legésszerűbb – és a leginkább úriemberhez méltó –, ha most felajánlaná, hogy elkíséri a szállodaig, és a recepció biztonságában elköszönne tőle. Ám azt is érzi, hogy képtelen ekkora áldozatra most, hogy szinte félig vak és süket a vágyakozástól. A régóta halottnak hitt érzések hirtelen felparázslottak a hamu alatt...

Befordulnak még pár utcasarkon Hal lakásáig, de már nem beszélnek. Kis távolságban mennek egymás mellett, mintha valami láthatatlan erő kormányozná őket.

A lakás csúfabb, mint ahogy eddig látta. A kávéfőző foltot hagyott a kisasztalon; az ágy vetetlen. Mintha nem is a saját szemével nézné. Hirtelen nem érti, hogy lehet egy szoba egyszerre üres is, meg rendetlen is. A mezítelen villanykörte, a nyomorúságos ruhaakasztó, a hétköznapijához tartozó kacatok esetleges kupacai itt-ott... Úgy él itt évek óta, ahogy mások egy szállodában laknak pár röpk napig.

Stellát azonban láthatólag inkább érdekli, semmint riasztja a látvány. A szedett-vedett íróasztal felé indul, amelynek tetején ott a táskairógép, és belőle nem egy regényoldal kandikál ki, hanem az újságírónak szánt, szörnyűségesen szellemtelen cikk arról, hogyan idomul egy angol a rizottó konyhafilozófiai kategóriájához. „Képzelnének maguk elé egy rizspudingot, amely azonban...”

Ha a lány ezt meglátja, rögtön tudni fogja, hogy a regényírásról csak álmodik, és szájalmasnak fogja őt gondolni ezért. Hal odaront az asztalhoz, hogy blokkolja Stella elől.

– Nem kér egy... – Hal a kávéfőzőre pillant, és gyorsan felméri, vajon mennyi idő alatt tudja kivakarni mostani foltos állapotából, és kávé is főzni benne. – ...egy kávé?

– Nem, köszönöm, hanem inkább...

– Mit inkább?

– Van valami erősebb ital?

Hal felmutatja a whiskyt, és Stella beleegyezően bólint. Miközben kitölti az italt, Hal magyarázkodik, hogy nincs hűtőszekrénye, tehát jeget sem tud beletenni. Stella csöppet sem bánja a dolgot, és felhajtja az egészet. Aztán lerakja a poharat, és Halre néz.

Hal elakadó lélegzettel figyeli, ahogy a lány keze a nyakához vándorol, és elkezdi kigombolni a ruháját. A mozdulatai magabiztosak, arca-szeme eltökéltségről árulkodik, de Hal észleli, hogy a keze annyira remeg, hogy szinte minden egyes gombbal meg kell küzdenie. Ez csak még jobban felszítja a vágyát.

– Még sohasem csináltam ilyesmit – jegyzi meg Stella, mintha ez nem volna teljesen nyilvánvaló.

– Én sem. – Ez nem teljesen igaz, mert Hal már fektetett le olyan nőket, akiket csak aznap ismert meg, de mégis... Ilyen éjszakája tényleg nem volt. Azokkal sohasem érezte ezt az igazi, egész valóját betöltő, életteli vágyat.

A lány lerázza válláról a ruhát, amely a földre hull, s most derékig csupaszon áll bugyiban, harisnyában. Hal észleli, milyen bársonyos a bőre; hogy a nap – ki tudja, mely országban – megfogta itt-ott, de másutt tejfehéren hagyta, s látja apró köldökének feszes kis gödrét, a mellbimbók sötét árnyékát.

Ő is kilép a ruhájából, amilyen gyorsan csak tud. A lány a vetetlen, dúlt ágy felé hátrál, közben le sem veszi a szemét Halról.

A fiú ráébred – és szinte nevetetnékje támad –, hogy még egy csók sem esett köztük, s lám, most itt állnak egymással szemben, a két idegen, teljesen meztelenül. Nem kéne sok hozzá, hogy a pillanat varázsa megtörjön, s az egész helyzet totális abszurditásba forduljon. Ám a feje

annyira tele van, hogy szinte gondolkodni sem tud. Aztán Stella fél karral felé nyúl, Hal közelebb lép, a lány a fiú mellére teszi a kezét, majd kis tenyere lejjebb siklik. Hal minden gondolatot kiűz a fejéből, hogy csak a pillanatnak éljen.

Utána felkel, hogy töltsön mindkettőjüknek még egy italt. A lány a magára húzott lepedő alatt heverve figyel, ahogy visszajön a két pohárral. Pár pillanatig csöndben kortyolják a whiskyt. Hal arra gondol, vajon a lányt is elfogta-e az abszurditás érzete az imént amiatt, hogy lényegében semmit sem tudnak egymásról.

– Ott írsz?

Hal követi a lány pillantását az írógépig, és rájön, hogy Stella valószínűleg valami romantikusát képzel a dolog mögé, vagyis hamis képet lát. Felhajtja a pohárból a nedű maradékát, és arra figyel, ahogy a meleg szétárad benne gyomortájon. És talán a szesz teszi, talán a tudat, hogy esetleg már nem látják többé egymást, hirtelen leírhatatlan késztetést érez az őszinteségre. – Tartozom neked egy vallomással. Nem vagyok író. Valaha úgy képzeltem, hogy az vagyok. – Stella elhelyezkedik a párnán, úgy figyel. Hal köhint párat, és folytatja: – Egy novelláskötetem ugyan megjelent, nem nagy ügy, és nem is volt körülötte nagy felhajtás, de... hát az is valami.

Igen, ez 1938-ban volt, amikor elvégezte az egyetemet. Egy nagyon kis nyomdában kinyomtak pár száz példányt, és kész, de mégis elmondhatta magáról 21 évesen, hogy megjelent nyomtatásban. Az egyetlen bírálat, ami megjelent a könyvről, elég jó volt – legalábbis nem volt teljesen lesújtó. Már ez is nagy szó volt akkor. Hiszen még rengeteg idő állt előtte, hogy fejlődjön – az egész élet... Az anyja rettentően boldog volt. Az apja, az első nagy háború hő-

brigadérosa pedig... Mit is mondott? Nem nagyon értette, mire jó az egész, és úgy vélte, rendben, Hal élje csak ki a hobbiját, de aztán fogjon bele valamibe, ami igazi hivatása lesz, ami majd emberré teszi, és kijelöli a helyét a humán ranglétrán. Hal persze tudta, hogy semmi mást sem akar csinálni; egész életében az írásnak akarja szentelni magát. Meg is rémült akkoriban saját magától, az eltökéltségétől – attól, hogy annyira akarja...

– Elvesztettem a lendületemet – mondja. – Már nem megy az írás.

Stella nem szól semmit, s Hal már arra gondol, talán elaludt. Aztán mégis megszólal: – Mi történt?

– Jött a háború – adja meg Hal az obligát választ, ami manapság mindenre elegendő magyarázat. Részben persze rá is igaz...

A háború során ugyanis valami örökre megváltozott a lelkében. Utána akárhányszor ült le dolgozni, minden szónak más ízét érezte, mintha a háború mindet kilúgozta, megmételtyezte volna. És mintha minden mondat azt jelentette volna, hogy ő, a mondat írója egy két lábon járó kudarccal, egy gyáva csalóval.

De hát úgysem fognak többé találkozni... – Valakim meghalt – folytatta szinte akarata ellenére. – Egy barátom. Ő is írogatott. Amikor ő már nem volt, úgy éreztem, nekem nincs jogom írni, nem érdemlem meg, hogy írhaszak. Hiszen ő már nem teheti... – Mekkora megkönnyebbülés, hogy végre kimondta...!

Stella nem kér további magyarázatot, és ennek Hal szívből örül, mert úgy érzi, egy hajszál választja el attól, hogy kitálalja az egész történetet, és azt később úgyis megbánná.

– Azt a lendületet nem lehet elveszteni... Ha egyszer író vagy, akkor ott van benned, valahol mélyen...

– Ezt mire alapozod?

- Az apám író volt.
- Ismerhetem a nevét?
- Nem – feleli a lány. – Nem hinném.
- Mesélj róla! – Csönd telepszik a szobára, a lány nem mond többet. Amikor a fiú az arcához hajol, látja, hogy le van hunyva a szeme.

2.

Az éjszakát követő reggelen Hal magára maradva töpreng. Pár perce még a menni készülődő Stellát nézte, és minden porcikájában ott élt az előző éjszaka. Az éles reggeli fényben kissé meglepődve látta, hogy a lány, vagyis inkább nő kicsit idősebb, mint előző este gondolta; jó pár évvel korosabb lehet nála.

Stella sápadtnak, gondterheltnak látszott – és valahogy másnak. Alig nézett Halre, még akkor sem akaródzott neki, amikor a fiú megkérdezte, mit tehet érte, és elkísérheti-e a szállodájáig. Ehelyett idegesen húzta a harisnyáját, még be is szakította a sarkánál, annyira sietett elkészülni, hogy mehesse.

Mielőtt elment volna, utoljára ezt mondta neki: – Ugye, nem fogsz...

– Mit nem fogok?

– Nem fogsz senkinek sem beszélni erről?

– Nem. És te?

– Dehogyan! – Ezt olyan éles nyomatékkal mondta, hogy Hal eltűnődött, most vajon meg kéne sértődnie?

Amikor a lány elment, a szobája megint ugyanabba a szorongatóan szűk jelentéktelenségbe és csúfságba süppedt vissza, mint amilyen mindig is volt. Hal végigheveredik

a szétdúlt ágyneműn, és a bőrébe, érzékeibe égett emlékek meleg páráját ízlelgeti.

Most nyilván visszamegy Amerikába, gondolja, semmi kétség. Talán már nincs is Rómában. Azért maga elé képzei a nő egy kávézó üvegén átsejlő alakját, majd azt, hogy a Borgiák kertjében és a Campo de' Fiori piacán sétálgat.

Az a pár elsuttogott mondat elalvás előtt volt a legőszintébb beszélgetése időtlen idők óta. Talán a háború kezdete óta nem váltott így szót senkivel. Ez volt az egyik gondja Suze-zal. Valahányszor megpróbálta valamibe beavatni, Suze feszengeni látszott, vagy – ami még rosszabb – ásítozni kezdett. Így hát idővel már semmit sem akart vele közölni. Hal sohasem tudta neki elmondani, mit tett; nem tudott könnyíteni a lelkiismeretén. Talán Suze megérezte, hogy semmi öröme nem lenne abban, amit ő mondani akar, és inkább elzárkózott az őszinte beszéd elől. Úgy akarta látni Halt, ahogy mindenki más: a visszatért hős szerepében. Ha épen, egészben hazatértél, akkor a háború jó volt és igazságos, te pedig becsülettel megálltad a helyedet. Az a dolog, amit el akart volna mondani, nem illett bele ebbe a hősi képbe.

Hal ráébred, hogy Stellának még a vezetéknévét sem tudja. Talán akkor sem mondta volna meg, ha rákérdez? Az egész éjszakát meghatározta ez a visszafogottság, ez a titokzatosság. Hogy ez a nő valami fontosat nem hajlandó elárulni önmagáról. Ez izgatta legjobban Hal fantáziáját – nem kis mértékben azért, mert saját magára ismert benne. Aztán persze az ágyban mintha ez a kiszámított tartózkodás lehullott volna Stelláról, és ő egy pillanatra testközelből láthatta ezt a rejtélyt.

Kell még találkozniuk, szót váltani... Ám Hal azt is tudja, hogy a különös varázs abból fakadt tegnap, hogy teljesen idegenek voltak, és azok is maradtak egymás számára.

Rájön, hogy még az arcát sem tudja maga elé idézni. Valóban annyira szép volt? Általában jó a megfigyelőképessége, és emlékszik a részletekre. Azt pontosan fel tudja idézni, milyen ruhát viselt a lány, de az arca... Olyasmi az emléke róla, mint amit az ember akkor lát, amikor túl sokáig bámult erős lámpafénybe.

Egyetlen tény azonban tagadhatatlan: évek óta most először történik vele – sok évnyi nyugtalan hánykolódás meg rémálmok után –, hogy végigalussza az éjszakát, és nem álmodik semmit.

A grófnő megszerezte a szükséges pénzt a filmjéhez, pletykálja Fede. Egy amerikai iparmágnás állt a terv mögé, aki talán így próbál a kultúra köntösébe burkolózva előbbre lépni a társasági hierarchiában. A forgatás már el is indult valahol a tengerparton meg egy Róma környéki stúdióban. Tehát nem a nagy Cinecittában, hanem csak a grófnő saját kis stúdiójában. A cím érdekesnek tűnik: *Il Mondo Illuminato*. Fényárban úszó világ, vagy valami efféle...

Hirtelen szeszélytől vezérelve egy nap Hal elsétál a tornyos villa előtt, ahol a parti volt. Ám életnek semmi nyoma, az egész ház lezárva, mintha már így volna ötszáz éve. Talán így is kell lennie – az az éjszaka annyira valószerűtlen volt, tán igaz sem volt...

3.

1953 márciusa

Kora tavaszi nap van, szinte már meleg... Hal a folyó mentén sétál – megy dolgozni –, és hunyorog a vízről visszaverődő fényektől. A Város most is pompázatos, mint mindig, aranyfényben fürdik, mégis, Hal úgy érzi, mintha üvegen át látná, kissé távolabbról, mint máskor. Talán ideje volna továbblépni innen, gondolja. Talán ezúttal messzebbre kéne merészkedni – ki Európából. Amerikába, Ausztráliába... A gond: a pénz. Észak-Afrika kivitelezhetőbb lenne. Egy olyan hely kéne, ahol fillérekből meg tudna élni, és megkísérelhetné még egyszer, utoljára ezt a nyomorult könyvírást. A háborús sztorit. A megszülető könyv talán valami csekély értelmet adna a történeteknek. Csakhogy addig nem lehet papírra vetni semmit, amíg az ember – az „író” – fejében nem kristályosodott ki az a bizonyos értelem.

Amint belép a szerkesztőségbe, Arlo, a küldöncfiú megállítja.

- Egy nő telefonált, és magát akarta.
- Tényleg? Milyen nevet mondott?

– Háát... – Arlo belenéz a papírjába. – Semmilyen. – Aztán védekezően hozzáteszi: – Azt mondta, egy barát, ezért nem jutott eszembe, hogy megkérdezzem...

– Hol van most?

– Egy szállodában. – Arlo felvonja a szemöldökét, amikor rátalál a névre: – A Hasslerben.

Vajon ő az? Hal úgy érzi, igen. Legalábbis senki más nem ismer, aki megengedhetné magának, hogy a Hasslerben lakjon. Valami történni fog, fogja el az izgalom.

– Erre jöjjön, uram!

Hal követi a férfit a szalonba. Első gondolata az, hogy ez a helyiség mennyire tetszene az apjának, a brigadérosnak, mert éppen olyan, mint a Cavalry and Guards Club Londonban, ahová az apja mindig betér, ha a fővárosban időzik. Az ablakból a Spanyol lépcsőre láthatni, amelyen nyüzsg a tömeg. A teremben nincsenek sokan, mégis körülnéz – persze, hiába –, hátha meglát egy bizonyos szőke fejet.

A pincér a túlsó sarokban álló asztalhoz vezeti. Amikor Hal meglátja a nőt, aki háttal ül neki, majdnem szól a pincérnek, hogy bizonyára másik asztalról volna szó, mert biztosan nem ez a hölgy vár rá. Ám a következő pillanatban az asszony megfordul.

– Ó! – mosolyog szívélyesen a grófnő, és az egyik szemöldöke a magasba kúszik. – Eljött hát, nagyon örülök! Nem tudhattam, hogy eljön-e egy olyan találkozóra, amire csak úgy, név nélkül elhívja valaki.

– Contessa... – Hal helyet foglal az idős hölgygel szemközt.

– Azt gondoltam, jobb, ha ilyen rejtélybe burkolom ezt a meghívást, talán így felkeltem a kíváncsiságát.

– Ez meg is történt.

– És rájött, hogy én üzentem?

– Ó, hát... nem igazán.

Az asszony kutatóan néz rá, és elmosolyodik. – Talán csak nem másvalakire számított?

– Nem, nem, egyáltalán nem.

– Nos, volna a maga számára egy üzleti ajánlatom. Vagyis munkáról volna szó.

– Tényleg?

Az asszony mosolya még szélesebb lesz. – Ó, látom, most már tényleg érdeklek!

– És pontosan miről volna szó? – Mintha abban a helyzetben lenne, gondolja Hal, hogy bármit visszautasíthatna... Mégis: talán nem múlt el nyomtalanul az a sok év, amikor látta-hallotta üzletről tárgyaló apját. Lám, mégis csak tanult egyet s mászt...

Mielőtt a grófnő válaszolhatna, megjelenik a pincér, hogy felvegye a rendelt.

– Hozzon nekünk abból a gnocchiból! – utasítja a férfit a grófnő. – Abból, amit Alessandro nekem szokott készíteni.

A pincér egy néma fejbólintással eltűnik.

– Nahát, akkor... – fordul Hal felé a grófnő. – Vissza a témánkhoz...

– Hogyne.

– A filmem, *A tenger kapitánya* idén tavasszal jön ki.

– Gratulálok! Hallottam, hogy megszerezte rá a támogatást, de nem gondoltam volna, hogy már el is készült.

– Köszönöm.

Megérkezik a gnocchi, amelyet Hal eddig csak olcsó római változatában fogyasztott, abban, ami szószba merített és kisütött gombóckákat jelent. Ez a mostani azonban inkább afféle ízes morzsakupac, amelyet olívaolajjal hintettek meg, és megszórtak szarvasgomba-reszelékkel. Meg

kell hagyni, isteni... Hal látja, hogy a grófnő, bár hihetetlen vékonysága nem vall nagy evőre, ugyanolyan élvezettel eszik, mint ő.

– Ki rendezte a filmet? – érdeklődik Hal.

A grófnő elégedett mosollyal közli: – Giacomo Gaspari.

– Ó, te jó ég... – ámul el Hal. – Akkor ez a film nem semmi...

A Contessa bólint, és egyszerű természetességgel megjegyzi: – Tényleg nem. Elég zseniális, és én mondhatom, mert nem rajtam múlt. Bemutatják majd Cannes-ban is, a fesztiválon.

– Hát ez óriási!

– Remélem, velünk fog tartani.

– Cannes-ba?!

– Igen, és az odavezető utazáson is, mert terveztem Cannes elé egy párnapos túrát. Végig a parton, ahol forgattunk, hogy népszerűsítsük kicsit. És hogy az emberek Liguriában a sajátjuknak érezzék a filmet. Ezt Hollywood-ban is így csinálják, mi miért ne tehetnénk meg? – Halre mosolyog. – És arra gondoltam, maga megírhatná az egészet.

– A *Tiberius*nak?

– Dehogy – mondja diadalmasan az idős hölgy. – *A Tempónak*.

Hoppá... *A Tempo* – amely az amerikai *Life* magazin itteni megfelelője – az első ligában játszik... – De hogyan csinálhatnám, nem ismerek ott senkit.

– De én igen. Megkérdezték, hogy tudok-e valakit, aki alkalmas lenne a riportsorozatra, és én magát javasoltam.

Hal nem tudja megállni, és kibuggyan belőle egy „miért?”.

– Mert tetszik a stílusa, ahogy ír. – Hal elképedt arcát látva a grófnő megint elmosolyodik. – Mondtam a múltkor,

hogy nem fogom elfelejteni a nevét. Szerencsére a *Tempo* szerkesztője egyetértett velem abban, hogy erre a munkára maga a legalkalmasabb.

– És mikor kezdünk?

– A filmfesztivál egy hónap múlva lesz, de magára már két héttel korábban szükség lesz.

– Nos... – hebeg Hal, és megpróbálja feldolgozni a halottakat. – Ez szerintem attól függ, hogy...

– Hogy mennyit fizet a lap? Szerintem az ajánlatuk elég alacsony, sajnos... – A grófnő által közölt összeg sokkal magasabb, mint amennyit a *Tiberius* fizet bármiért. – De én úgy vélem, nekem is be kell szállnom anyagilag, hiszen vég-tére is nekem, személy szerint szívességet is tesz. – A grófnő elővesz a táskájából egy töltőtollat, és az étlap szélére ír egy számot. Aztán Hal felé fordítja a lapot, és őszinte sajnálattal közli: – Elnézést, hogy csak ennyi, de tudja, szoros a költségvetésem...

Hal a papírra bámul, és számolni kezd: ezzel az extrával megvalósíthatja azt a tervét, hogy messzire elmegy innen. Észak-Afrikára biztosan elég lesz, de talán még Ausztrália is beleférne!

– Rendben – mondja. – Menni fog. – Bármilyen más mon-dani ennek az ajánlatnak a birtokában szimpla idiotizmus volna.

– Remek! Összehozom azzal az emberrel, akivel beszéltem a lapnál. – Az idős dáma megint ráfirkant valamit az étlap margójára, majd a fiú elé tolja. Az előételekkel egy sorban egy olaszországi cím áll: *il Palazzo Mezzaluna, Tellaro, Liguria*. Hal még nem járt Liguriában, talán csak egy képeslapon látta az arra a tájra jellemző élénk színű, tarkabarka házsorokat a szintén ragyogó tenger partján.

– Oda kell utaznia három héten belül! – mondja a grófnő.

– Hogyne, ott leszek – vágja rá Hal –, és köszönöm.
Nagyon köszönöm!

Rejtélyes mosoly a válasz, mire Halnek kissé összeszorul a gyomra. Már megtanulta, hogy semmi olyasmiben ne bízson, ami túl jónak látszik ahhoz, hogy igaz legyen.